

efter, er det ganske umuligt at gøre det saadan, at det kan blive retfærdigt for de forskellige Dele af Landet.

Jeg ser endvidere, at der i en Del af Venstres Presse skrives, at det konservative Folkepartis Ordfører vil prøve paa at forskrække Befolkningen ved Paastande om, at man ved at beskatte Jord og Bygninger hver for sig aabner Mulighed for Ekspropriation af den i fast Ejendom anbragte Kapital, og der siges, at i Betragtning af, at de Konservative vil bibeholde Ejendomsskylden, er en saadan Tale uden noget Holdepunkt i Virkeligheden; det hører derfor til den Slags Skræmmebilleder, der kun har Bud til meget overfladisk tænkende Væsener. Da jeg udtalte mig forleden Dag om det Spørgsmaal, tænkte jeg mig ikke, at det skulde være til overfladisk tænkende Personer, jeg talte, og hvis der findes saadanne overfladisk tænkende Mennesker i det konservative Folkeparti, maa det jo efter de Udtalelser, der senere er fremkommet fra de ærede Medlemmer Hr. Aksel Jensen og Hr. C. O. Pedersen, ogsaa være Tilfældet i Venstre; hvis man i Ventrepresen havde vidst, at saadanne Udtalelser vilde fremkomme fra ærede Medlemmer af Venstre, kan det være, at Udtrykket ikke var blevet saa stærkt.

Det Spørgsmaal er fremdraget af mange Talere, at naar man fra konservativ Side er saa ængstelig for, at Jordskylden skulde stige saa stærkt, at det skulde nærme sig Ekspropriation, hvorimod man ikke mener, det vilde blive Tilfældet, naar man beholdt Ejendomsskyld, kunde man vente, naar vi fra konservativ Side holder paa, at Ejendomsskylden mere egner sig til at være et retfærdigt Grundlag for Beskatningen, at det samme Forhold vilde komme frem, hvis man beholdt Ejendomsskylden. Deroverfor vil jeg sige, at vi ængstes ikke for, at Ejendomsskylden vil stige saa højt, som hvis vi faar en særlig Jordbeskatning, thi de samme Personer vil ikke blive interesseret i, at den stiger saa højt, idet Ejendomsskatten saa kommer til at hvile paa et bredere Grundlag, end hvis det kun skal være Jordbesidderen, der skal betale den. Det er netop det, der er holdt frem, at Jorden maa vi beskatte saa højt som muligt eller dog beskatte temmelig højt, men med Hensyn til Bygningerne og den Slags Ting kan vi ikke gøre det, for det hører til de arbejdsskabte Værdier, som man siger. Naar jeg sammenholder disse to Ting, vil ærede Medlemmer forstaa, hvad det er, vi mener, naar vi holder paa Ejendomsskylden som Beskatningsgrundlag, thi vi ønsker ikke, at Ejendoms-

beskatningen skal stige højere, end den er i Øjeblikket.

Det, det ærede Medlem Hr. Henningsen udtalte om, at det gjaldt om at gøre Jorden billigere, er allerede imødegaaet af andre ærede Medlemmer. Jorden bliver ikke det mindste billigere, fordi man lægger større Skat paa, fordi man skal betale i Skat det, man sparer i Rente.

Den højtærede Indenrigsminister gjorde forskellige Bemærkninger til mig og indbød ogsaa de Konservative til at være med i Arbejdet. Jeg forstaa, at han vil bruge den modsatte Fremgangsmaade af den, det ærede Medlem Hr. Wilmann brugte, idet han var af den Opfattelse, at naar man straks spændte det konservative Folkeparti ud, var der større Mulighed for, at de gik med, hvorimod den højtærede Indenrigsminister har den Opfattelse, at man skulde behandle dem kærligt. Jeg vil sige, at hverken Trusler eller Indbydelse og Kærtegn har nogen Indflydelse paa os i det Spørgsmaal, og jeg kan svare — det var vist det ærede Medlem Hr. Wilmann, der spurgte, om det var de københavnske Grundejere, som bestemte vor Stilling i denne Sag —, at vi lader os ikke bestemme af nogen, hverken i dette eller i andre Spørgsmaal; vi tager hvert Spørgsmaal for sig op til Behandling og afgør det, saaledes som vi anser det for rigtigt, og da vi ikke anser den heromhandlede Beskatning for retfærdig, kan vi ikke være med til den, til Trods for at den fra anden Side bliver betragtet som noget af det yderst retfærdige, man kan naa.

Den højtærede Indenrigsminister talte om, at det var underligt, at Kreditforeningerne ikke havde gjort Vrøvl eller Indsigelse, den Gang man tænkte paa at nedfælde den sidste Femtedel af Hartkornsskatten, lade den forsvinde, saaledes at hele Beløbet skulde paalignes Ejendomsskylden. Jeg vil dertil svare, at det var der ingen Anledning til, for den Lov var vedtaget i 1903, og man vidste bestemt, at hvert femte Aar vilde der falde en saadan Del af Hartkornsskatten bort og gaa over paa Ejendomsskylden, og det regnede de med gennem de Aar, at naar man vedtog den Lov, blev den udført, og man tog sine Forholdsregler. Det samme vidste Folk rundt omkring, naar de byggede. Jeg kan derfor ikke se, at der vilde blive begaaet nogen Uretfærdighed mod nogen ved at udføre i Praxis det, man den Gang fra alle Sider vel egentlig mente var det rette, at Skatten kom til at hvile paa et bredere Grundlag end paa Jordejerne alene. Man tog det altsaa lempeligt den Gang, idet man kun tog en Femtedel hvert fjerde Aar